

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M.G.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 czerwca 2026 r.,
wniosku skazanej o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wyrokiem Sądu Apelacyjnego
w Szczecinie z dnia 28 września 2023 r., sygn. II AKa 140/23,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego Szczecinie
z dnia 10 marca 2023 r., sygn. III K 218/21,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 marca 2023 r., III K 218/21, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 września 2023 r., II AKa 140/23, M.G. została skazana na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. oraz za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Od tego wyroku została wniesiona przez obrońcę skazanej kasacja, którą postanowieniem z dnia 8 maja 2024 r., III KK 119/24, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną.

Skazana w dniu 12 listopada 2025 r. (data nadania w jednostce penitencjarnej) złożyła wniosek o wznowienie postępowania podnosząc wadliwość składu orzekającego sądach obu instancji oraz przedstawiła własną perspektywę na prowadzone postępowanie. Wskazała między innymi, iż padła ofiarą policjantów, niezasadnie stosowano wobec niej izolacyjny środek zapobiegawczy, nie miała szans na obronę, gdyż zakład karny nie nadawał jej korespondencji procesowej, przedstawiała realia osadzenia, organy wymiaru sprawiedliwości nie zgromadziły pełnej dokumentacji istotnej w jej sprawie, odniosła się do sytuacji procesowej współsprawcy jak również przedstawiła swoją sytuację osobistą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie było podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3). Podniesione przez skazaną okoliczności takiej podstawy nie stanowią. Zarządzeniem z dnia 8 maja 2025 r. w sprawie III KO 35/25, Sąd Najwyższy zajmował się już tą materią, nie stwierdzając przesłanek do wznowienia z urzędu postępowania dotyczącego M.G. z uwagi na brak okoliczności wskazanych w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. związanych z obsadą sądu.

Przeważająca część pisma skazanej dotyczyła wniosku o wznowienie postępowania, który również nie mógł być skuteczny i implikować podjęcia czynności związanych z nadaniem mu biegu, w tym wyznaczeniem obrońcy z urzędu. Na wstępie wniosek taki musi zostać zweryfikowany w aspekcie warunków określonych w art. 545 § 3 k.p.k. Przeprowadzona kontrola obejmuje nie tylko aspekt stricte formalny, lecz dokonywana jest również pod względem zawartości merytorycznej. W sytuacji, w której w sposób jaskrawy i nie wymagający szczególnie pogłębionego badania widoczny jest brak podstaw wznowieniowych, określonych w przepisach rozdziału 56 k.p.k., oraz nie występują przesłanki wznowienia postępowania ex officio, mamy do czynienia z oczywistą bezzasadnością wniosku. Implikuje to zakończenie procedowania w jego przedmiocie. Zaznaczyć trzeba przy tym, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540, 540a, 540b k.p.k.), a postępowanie wznowieniowe

sprowadza się wyłącznie do ich badania. Za skuteczny nie może być zatem uznany wniosek wskazujący na subiektywną perspektywę skazanej względem zakończonego prawomocnie procesu czy też okoliczności zupełnie nie związane z istotą postępowania, a zatem odpowiedzialnością karną skazanej. W postępowaniu o wznowienie postępowania relewantne mogą być tylko okoliczności wypełniające znamiona przesłanek wznowieniowych ściśle skatalogowanych w powyższych przepisach. Żadne inne aspekty nie mają w tym przedmiocie znaczenia. Żadna z zarzuconych we wniosku skazanej nieprawidłowości dotyczących samego postępowania nie mogła stanowić podstawy wznowieniowej. Żeby bowiem mówić o takiej podstawie konieczne byłoby wykazanie, że nie zostały one jedynie podniesione w kontekście dezaprobaty dla wyroku, lecz znalazły choćby uprawdopodobnienie takich jego wadach, które wymienił ustawodawca jako podstawy wznowienia. Zauważyć trzeba, że skazana skorzystała ze wszystkich zwyczajnych i nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Wyrok jej dotyczący był wielokrotnie kontrolowany, w tym również przez Sąd Najwyższy rozpoznający kasację. Na żadnym etapie, poza korektą kwalifikacji prawnej i podstawy skazania w postępowaniu odwoławczym nie stwierdzono innych uchybień mogących to orzeczenie zakwestionować. Prezentowanie własnej perspektywy na proces, na rzetelność organów ścigania, na sytuację w zakładzie karnym czy wreszcie osobistą nie mogło zatem wyrzucić skutku w postaci wznowienia postępowania z powodu niespełnienia ustawowych przesłanek. Dodać należy, że tylko owe przesłanki są przedmiotem zainteresowania sądu w postępowaniu wznowieniowym, nie zaś powtórna merytoryczna ocena materiału dowodowego.

W świetle powyższego nie zachodziły podstawy do nadania dalszego biegu wnioskowi skazanej, gdyż nie zawierał żadnych okoliczności mogących uprawdopodobnić wystąpienie którejkolwiek z postaw wznowieniowych. Bezprzedmiotowe w tych realiach było też wyznaczanie skazanej obrońcy z urzędu.

Kierując się powyższymi zapatrywaniami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]

